17/07/2021

Πλημμύρισε η γύρω γη στα ιερά της αίματα

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Του Αρχιμ. π. Φωτίου Ιωακείμ

Πνευματικὴ πανήγυρις καὶ κοσμοχαρμόσυνη ἑορτὴ ἡ σημερινή, ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, τὴν ὁποία συνεκάλεσε, καὶ κάθε χρόνο τέτοια ἡμέρα συγκροτεῖ, ἡ πανένδοξη μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μαρίνα. Κι ἐμεῖς, ὁ φιλόχριστος καὶ φιλομάρτυς λαὸς τοῦ Κυρίου, συναθροισθήκαμε στὸν ἅγιο τοῦτο ναό της, νὰ τὴν ἀνυμνήσουμε κατὰ χρέος μὲ ὕμνους καὶ ᾠδὲς πνευματικές.

Ἡ λαοφίλητη τούτη ἁγία, ἡ τόσο ἰδιαίτερα τιμώμενη στὸ νησί μας, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνὰ τὸ παγκόσμιον Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, περίφημη ἀρχαία πόλη, εὑρισκόμενη στὴ νότια κεντρικὴ Μικρὰ Ἀσία, πόλη, ποὺ συνδέθηκε μὲ τὴν Κύπρο ἀπὸ παλαιοὺς χρόνους. Στὴν πόλη τούτη κήρυξαν τὸν Χριστὸ γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας κατὰ τὴν πρώτη τους ἀποστολικὴ περιοδεία, μετὰ τὸν εὐαγγελισμὸ στὴν Κύπρο καὶ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας. Στὸ βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων σώζεται ἐκτενὴς ὁμιλία τοῦ Παύλου στὴ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων στὴν Ἀντιόχεια αὐτή. Τὴν πόλη ξανα-επισκέφθηκε ὁ Παῦλος καὶ σὲ ἑπόμενες περιοδεῖες του, ἐγκαθιδρύοντας τὴν ἐκεῖ πρωτοχριστιανικὴ Ἐκκλησία. Βεβαίως, σύμφωνα καὶ μὲ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα, ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων στὴν Ἀντιόχεια τούτη συνέχισε ἔντονη καὶ κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν αἰῶνες.

Ἡ ἁγία Μαρίνα λοιπὸν ἔζησε στὴν κατείδωλο πόλη αὐτὴ περὶ τὰ τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰώνα καὶ μαρτύρησε μᾶλλον κατὰ τὸν τελευταῖο Μεγάλο Διωγμό, ποὺ κήρυξαν στὴν Ἀνατολὴ ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανὸς μὲ τὸν καίσαρα Γαλέριο Μαξιμιανὸ στὶς 23.02.303. Ὁ πατέρας της, ποὺ ὀνομαζόταν Αἰδέσιος, ἦταν ἱερέας τῶν εἰδώλων, ἐνῶ ἡ μητέρα της, ποὺ δυστυχῶς δὲν μᾶς διασώθηκε τὸ ὄνομά της, ὑπῆρξε εὐσεβὴς Χριστιανή. Σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν ἡ Μαρίνα ἔχασε τὴ μητέρα της, ἀλλὰ μὲ τὶς νουθεσίες της εἶχε ἤδη στερεωθεῖ στὴν ἀληθινὴ πίστη τοῦ Χριστοῦ. Τόσο δὲ πόθο θεϊκὸ εἶχε στὴν καρδιά της, ὥστε, ὅταν ἔφθασε μόλις στὴν ἡλικία τῶν 15-16 ἐτῶν, διψοῦσε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ δόθηκε ἡ ἀφορμή, ὡς ἑξῆς:

Κάποια μέρα, ὁ ἔπαρχος τῆς Πισιδίας Ὀλύμβριος συνάντησε καθοδὸν τὴν ἁγία νὰ βόσκει τὸ ποίμνιο τοῦ πατέρα της μαζὶ μὲ ἄλλες γυναῖκες. Τόσο σαγηνεύθηκε ἀπὸ τὸ φυσικό της κάλλος, ποὺ ἦταν ἀπόρροια καὶ τῆς πνευματικῆς της ὡραιότητας, ὥστε διέταξε τὴ συνοδεία του νὰ τὴ συλλάβουν καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν μπροστά του, μὲ σκοπὸ νὰ τῆς προτείνει νὰ τὴ νυμφευθεῖ. Πράγματι, ἡ ἁγία ὁδηγήθηκε στὸ παλάτι τοῦ ἐπάρχου, χωρὶς ὅμως νὰ αἰσθάνεται ὁποιοδήποτε φόβο ἢ ἀνησυχία· ἀντίθετα, εἶχε ἀκράδαντη πίστη στὸν Κύριο καὶ ἔλπιζε στὴ βοήθεια καὶ τὸ ἔλεός Του, ποὺ ὑποσχέθηκε στὸ Εὐαγγέλιο ὅτι θὰ δίνει λόγο καὶ θεϊκὴ σοφία στοὺς μάρτυρές Του, ὅταν θὰ ὁδηγοῦνται νὰ ἀπολογηθοῦν ἐνώπιον βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἐκεῖ, πράγματι ὁμολόγησε ἐλεύθερα τὴν πίστη της καὶ ἀπέρριψε τὶς βδελυρὲς προτάσεις τοῦ τυράννου. Μὴ ὑποκύπτοντας λοιπὸν ἡ ἁγία, οὔτε στὶς

ἀπειλές, οὔτε στὶς κολακεῖες τοῦ Ὀλυμβρίου, παραδόθηκε σὲ ποικίλα βασανιστήρια καὶ ρίχθηκε ἡμιθανὴς στὴ φυλακή. Μὰ καὶ ἐκεῖ ὁ διάβολος, ποὺ φθονοῦσε τὴ δόξα ποὺ λάμβανε μὲ τὸ μαρτύριο ἡ Μαρίνα, τῆς ἐμφανίστηκε ὀφθαλμοφανῶς ὡς δράκοντας. Ἀλλ' ἡ μάρτυς ἀπτόητη, μὲ τὴν προσευχή της καὶ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ τὸν κατατρόπωσε καὶ τὸν βασάνισε, κτυπώντας τον μ' ἕνα σφυρὶ ποὺ βρέθηκε στὴ φυλακή. Ξαναβασανίστηκε τὴν ἑπομένη ποικιλότροπα ἡ ἁγία καί, ἐπειδὴ μὲ τὰ θαύματα ποὺ λάμβαναν χώρα κατὰ τὸ μαρτύριό της πίστεψαν περὶ τὶς δεκαπέντε χιλιάδες εἰδωλολάτρες, ὀργισμένος ὁ τύραννος διέταξε ὅλοι αὐτοὶ νὰ ἀποκεφαλιστοῦν μαζὶ μὲ τὴ Μαρίνα.

Ὁδηγήθηκε τότε ὅλος ὁ ἔνθεος αὐτὸς λαὸς μὲ τὴ μάρτυρα στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἡ ἁγία ἀνέπεμψε θερμὴ προσευχὴ στὸν Κύριο καὶ ζήτησε νὰ παρέχει ὁ Νυμφίος της τὴ βοήθειά Του σ' ὅσους θὰ τὴν ἐπικαλοῦνταν, ἀποκεφαλίστηκε, λαμβάνοντας τοὺς στεφάνους τῆς παρθενίας, τῆς ὁμολογίας καὶ τῆς ἀθλήσεως. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν αἰτία νὰ δοξασθεῖ ὁ Κύριος, νὰ φωτισθοῦν μέσῳ της τόσες χιλιάδες, νὰ δοξασθεῖ καὶ ἡ ἴδια, καὶ νὰ ἐνεργεῖ τόσα θαύματα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες.

Θὰ ἤθελα νὰ σταθοῦμε λίγο στὶς ἀρετές, τὶς ἔνθεες καὶ μεγάλες ἀρετὲς τῆς ἁγίας Μαρίνας, ὅπως διαγράφονται στὸν βίο της.

Καὶ πρῶτα, στὴ θερμὴ πίστη καὶ ἀγάπη της στὸν Χριστό. Τόσο μεγάλες ἦταν οἱ ἀρετές της αὐτές, τόσο τὶς βίωνε ἔντονα, τόσο ξεχείλιζαν μέσα ἀπ' τὴν ψυχή της, ὥστε, παρόλο ποὺ ἦταν ἕνα κορίτσι 15-16 χρόνων, ὅπως γράφουν τὰ Συναξάριά της, καὶ ὅπως πρὶν μερικὰ χρόνια ἡ ἴδια σὲ θαυμαστὴ φανέρωσή της ἐπιβεβαίωσε, ἐλεύθερα καὶ μὲ παρρησία κήρυττε στοὺς συμπολίτες της τὴν πίστη της. Κι αὐτά, πότε; Τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους χρόνους τῆς βασιλείας τῶν μεγάλων διωγμῶν τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Γαλερίου! Ἀλλ' ἡ ἁγία ἀψήφησε τὸν ἐπικρεμάμενο κίνδυνο!

Κι ἐδῶ προβάλλουν ἄλλες δύο ἀρετές της, ἀποτέλεσμα τῆς πίστης καὶ ἀγάπης στὸν Κύριο: Ἡ ἀνδρεία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ περιφρόνηση τῶν γηΐνων. Δέν ἔμελλε τὴν ἁγία, ὅπως πολλὲς φορὲς συμβαίνει μ' ἐμᾶς, νὰ βρεῖ τρόπους νὰ περάσει καλά, ἄνετα, εὐχάριστα τὴ μάταια τούτη καὶ πρόσκαιρη ζωή. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της ἦταν στραμμένα στὴν ἄλλη, τὴν ἀληθινή ζωή. Ἐκεῖ ἦταν ἡ ἔγνοια καὶ ὁ πόθος της, ἐκεῖ ἡ χριστοπόθητη νοσταλγία της.

Δεμένη μαζὶ μ' αὐτὲς τὶς ἀρετές της, ἦταν καὶ ὁ πόθος της νὰ ζήσει μὲ σωφροσύνη καὶ παρθενία. Ἕνα νυμφίο ποθοῦσε, ἕνα ζητοῦσε, ἕνα σκεφτόταν: Τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν! Καὶ ὁ Κύριος τὴν ἀξίωσε νὰ τὴν κάμει νύμφη Του μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου της, μὲ τὰ στίγματα τῶν πληγῶν καὶ τῶν βασάνων, ποὺ τὴν κόσμησαν σὰν ἄλλα πολύτιμα πετράδια καὶ νυμφικὰ στολίδια!

Οἱ ἀρετὲς αὐτὲς τῆς ἁγίας ἀκτινοβόλησαν λαμπρότερα τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου της, τῆς ἀνδρείας καὶ λαμπρῆς ὁμολογίας της, ἐνώπιον τοῦ ἀσπλάγχνου καὶ αἱμοβόρου τυράννου: Φαντασθεῖτε, ἀδελφοί, μιὰ κοπελλίτσα (τῆς πρώτης Λυκείου, θὰ λέγαμε σήμερα), νὰ στέκεται μόνη ἐνώπιον σκληροτάτου δικαστοῦ, ἐνώπιον μαινομένου ὄχλου ἀπίστων ἀνδρῶν, μὲ ὁρατὰ ἐπικρεμάμενο τὸν κίνδυνο ἐπωδύνου θάνατου. Κι ὅμως, τίποτε δέν πτόησε, δέν κλόνησε τὸν πύργο τῆς ἁγίας ψυχῆς της. Οὔτε οἱ κολακεῖες στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπάρχου Ὀλυμβρίου, ποὺ τὴν ἐπαινοῦσε γιὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν ὡραιότητά της, οὔτε οἱ χίλιες-μύριες ὑποσχέσεις του, νὰ τὴν πάρει σύζυγο, νὰ τὴν κάμει -ὅπως αὐτὸς νόμιζε- πλούσια κι εὐτυχισμένη, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ ἀπειλές του, ὕστερα, νὰ τὴν κακοποιήσει. Καὶ στὴν ἁγία Μαρίνα ἐκπληρώθηκε πλήρως ἡ ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ μας στὸ Εὐαγγέλιο, νὰ μὴ δειλιάσουν οἱ μαθητές του, ὅταν ὁδηγηθοῦν μπροστὰ στοὺς ἄρχοντες καὶ βασιλιάδες τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε νὰ προετοιμασθοῦν τί νὰ ἀπολογηθοῦν, γιατὶ αὐτὸς θὰ τοὺς δώσει λόγο ἁρμόδιο καὶ σοφία, νὰ καταισχύνουν τοὺς τυράννους καὶ νὰ λαμπρύνουν ἔτσι τὴν καλή τους μαρτυρία.

Ἡ ἀνδρεία καὶ τὸ θάρρος τῆς μάρτυρος διαφάνηκαν ἀκόμη πιὸ λαμπρὰ τὴν ὥρα τῶν βασάνων. Τόσο δάρηκε, τόσο μαστίχθηκε τὸ ἁπαλὸ καὶ ἐφηβικὸ ἐκεῖνο ἅγιο σῶμα της, ποὺ πλημμύρισε ἡ γύρω γῆ στὰ ἱερά της αἵματα. Κι αὐτή, ὢ τοῦ θαύματος!, οὔτε μιλιά, οὔτε ἄχνα δέν ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα της! Ὅταν ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, χορηγηθεῖ πλούσια σ' ἕνα ἄνθρωπο, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, τότε μεταβαίνει καὶ στὸ σῶμα του αἰσθητά, καὶ τὸ ἐνισχύει νὰ ἀντέχει τὶς ὑπὲρ τὴν φύσιν κακουχίες. Ἂς θυμηθοῦμε καὶ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, τὸν θεηγόρο ἀπόστολο Παῦλο, τί κηρύττει ἐν προκειμένῳ: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Κίνδυνος ἢ μάχαιρα, ἤ θλῖψις, ἢ διωγμός, ἢ στενοχωρία;» Τίποτα, κανένα πρᾶγμα τοῦ κόσμου τούτου δέν μπορεῖ νὰ χωρίσει μιὰ τέτοια ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τέτοια ἦταν καὶ ἡ ἁγία μας Μαρίνα.

Καὶ καλεῖται ὁ καθένας μας σήμερα, στὴ λαμπρὴ τούτη ἡμέρα τῆς μνήμης της, ποὺ εἶναι καὶ πλούσια ἡ χάρη της, νὰ μιμηθεῖ κάτι ἀπὸ τὴ ζωή της, τὶς ἀρετές της. Γιατί, κατὰ τὸ γνωστὸ ἀπόφθεγμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, «τιμὴ Μάρτυρος, μίμησις Μάρτυρος». Ὅσο καὶ ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας. Καὶ θὰ ἔχει συνεργὸ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς πρεσβεῖες τῆς ἁγίας. Νὰ ζητήσει ὁ καθένας ἐκεῖνο, ποὺ ἔχει ἀνάγκη, γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ψυχῆς του, τὴν ἴαση τοῦ σώματός του, γιὰ τὴ διόρθωσή του. Καὶ κατὰ τὴν πίστη του θὰ λάβει. Ὅλοι νὰ ἀναχωρήσουμε ἀπὸ τὴν

ἱερὴ αὐτὴ σύναξη ὠφελημένοι, ἀλλοιωμένοι τὴν καλὴ ἀλλοίωση, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ δείξουμε θεϊκὸ ζῆλο στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ἂς ἀκούσουμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, σὰν κατακλεῖδα, τὰ χρυσὰ ρήματα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀπὸ μία ὁμιλία του γιὰ τοὺς μάρτυρες: «Ὅταν ἀναλογισθοῦμε τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα καὶ τὰ βραβεῖα καὶ τὰ στεφάνια τῶν ἁγίων μαρτύρων, βρίσκουμε ἀφορμὲς γιὰ ταπεινοφροσύνη, γιὰ ἐνάρετη ζωὴ... Τέτοια καὶ πολλὰ ἄλλα εἶναι δυνατὸ νὰ φιλοσοφήσουμε καὶ ἔτσι ὠφελημένοι νὰ ἀναχωρήσουμε ἀπ' ἐδῶ. Γιατί, ὁ θάνατος τῶν μαρτύρων εἶναι παρηγορία τῶν πιστῶν, δόξα τῶν Ἐκκλησιῶν, σύστασις τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατάργηση τοῦ θανάτου, ἀπόδειξη τῆς ἀναστάσεως, αἰσχύνη τοῦ διαβόλου, κατάκριση τῶν δαιμόνων, διδασκαλία ἀληθινῆς φιλοσοφίας τῆς ζωῆς, παραίνεση νὰ περιφρονοῦμε τὰ πρόσκαιρα, ὁδὸς ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐπιθυμία τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, παρηγορία στὰ δεινὰ ποὺ μᾶς βρίσκουν, πρόφαση ὑπομονῆς, καρτερίας ἀφορμή, καὶ ὅλων τῶν καλῶν ρίζα καὶ πηγὴ καὶ μητέρα.»

Αὐτὰ τὰ καλὰ χορηγοῦνται στοὺς εὐλαβεῖς καὶ πιστοὺς τιμητὲς τῶν ἁγίων μαρτύρων, τῶν ὁποίων, ἂς εὐχηθοῦμε νὰ τύχουμε κι ἐμεῖς, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς πανένδοξης μεγαλομάρτυρος Μαρίνης καὶ ὅλων τῶν ἁγίων. Ἀμήν!